

de kunde komme til at nyde Frugterne af denne Lov. Derimod nærer jeg Betænkelse ved, at der i det foreliggende Forslag fordres, at de vedkommende i 10 Aar, fra det 50de til det 60de Aar, skulde holde sig borte fra Fattigvæsenet; det frygter jeg for, vil være vanskeligt for mange — der er et svagt Punkt ved Lovforslaget — i den Alder kniber det; jeg forstaar, at det har været Genstand for Forhandling, og der er kommet Overenskomst i en Retning, som man ikke kan komme bort fra, ellers skulde jeg være villig til at komme ind paa en Forandring deri. Naar den ærede sidste Taler beklagede, at naar en Mand havde faaet Fattigunderstøttelse mellem det 50de og 60de Aar, kunde han ikke, selv om han betalte den tilbage, erholde Del i denne Alderdomsforsørgelse, saa siger jeg: det er beklageligt; men der ligger dog noget deri, som man ikke kan komme bort fra, og det passer ikke ganske med den Analogi, som det ærede Medlem fremdrog, at et Fattiglem, der har nydt Fattighjælp hele Livet, godt kunde saa denne Understøttelse i Genhold til Loven; men i Genhold til Loven skal der netop tages Hensyn til, om vedkommendes Bandel har været saaledes, at der ikke kunde siges noget derpaa. Og naar der staar om Trangen i § 2, at Trangen er opstaaet ved hans uordentlige og ødsle Levnet eller den paa anden lignende Maade er selvforskyldt, saa kan dette jo ikke siges, naar den vedkommende hele Livet igennem har faaet Fattigunderstøttelse, det kan da ikke være paa Grund af ødsel Levnet, at han har faaet denne Understøttelse, og det, at han har faaet denne Fattighjælp, kan ikke være selvforskyldt. Det kan jo være, at en Mand i sine unge Dage er kommet tilbage ved Sygdom og stor Familie, saa maa man være glad, naar han har arbejdet sig saaledes op, at Hjælpen falder bort — jeg synes ikke, at det kan ansøres som Anke mod Loven. Der var et æret Medlem (Casperen), som sagde, at denne Lov var en Utrap, og at der laa i den kun Skuldkhed, Tomhed og intet andet. Ja, var det Tilfældet, var der ingen Fare ved at lade den komme ud i Livet; thi saa vilde den ikke blive benyttet paa den Maade, som det ærede Medlem troede. Det kan være, at han har Ret i, at det vil blive en Utrap, men jeg tror, at det vil blive en Utrap, som er skyldt med gode Sager, og at Loven, naar den bliver fortolket paa rette Maade, da kan blive til Velsignelse for den arbejdende Befolkning. Naar jeg nu kan gaa med til denne Lov og med Glæde hilser denne Lov som et Fremskridt, skal jeg ikke komme ind paa at rette nogen væsentlig Hensigtning, da

det jo dog kun vil blive fromme Ønsker, man her vil komme til at udtale, men jeg skal dog sige, at jeg i den Henseende selvfølgelig deler den Anke, som kom fra det ærede Medlem for 7de Kredss (Bjerre) med Hensyn til Købstæderne. Det bliver kun en Ottendedel af Købstæderne, men desuagtet vil det for Kjøbenhavn og de større Købstæder blive en meget stor Byrde, og jeg indser ikke, hvorfor den skal lægges over paa dem, naar man kan tænke sig, at en hel Del ældre Arbejdere baade paa Grund af deres Familieforhold, og fordi de finde sig bedre tilpas der, og maaste ogsaa der Hjælpen bliver ydet dem noget rundeligere, ville flytte ind til Kjøbenhavn og til disse Købstæder, som derved ville komme i en meget uheldig Situation og komme til at bære Udgifter, om hvilke man kan sige, at de ikke skulde og burde bære dem. I denne Henseende vil jeg meget anbefale, at der skete en Forandring. — Saa er der en lille Hensigtning til Slut. I § 3 staar der, at det skal være Kommunalbestyrelsen, der skal uddele denne Hjælp. Der er blevet talt saa meget om, at det saa kun var en finere Fattighjælp, og at man derved delte de fattige i 2 Klasser. Jeg skal indrømme, at Maaden, hvorpaa man yder denne Hjælp, kan have sin Betydning, og jeg vilde anse det for meget uheldigt, om det i Fremtiden skulde blive de kommunale Fattigudvalg, som havde med Uddelingen at gøre. Jeg vilde anse det for det heldigste mulige i saa Henseende og som det bedste for Arbejderne, at det blev selvstændige Udvalg i Kommunerne, som fik med Sagen at gøre, saa at det ikke fik Præget af Fattighjælp, men blev en Hjælp, som enhver fattig kunde have Ret til at fordre, saa at det kunde kræves ikke som en Maade, men som en Ret. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget.

S. Jensen: Af alle de Lovforslag, som have foreligget her i Rigsdagen i Vinter, er der ingen, som jeg har fulgt med saa stor Interesse som den, der angaa de fattige, hvad enten de ere gamle eller unge. Det er en Kendsgerning her i Landet, at Pengene samles paa enkelte Hænder, og at Fattigdommen breder sig og bliver dybere og dybere, saa det er derfor rimeligt, at Lovgivningsmagten tager Sagen i sin Haand og ser at jævne lidt derpaa. Denne Interesse begyndte lidt før Jul og var den Gang knyttet til det da foreliggende Forslag om Alderdomsforsørgelse. Der var den Gang i Jule-tiden Tale om store Summer, men nu, da vi ere komne ind i Fasten, er det blevet til Fastemad, det er blevet til en meget lille